

ЦЪРКВАТА КАТО ХЛЯБ

1 ЧАСТ

(текстът е свален от аудио послание)

от Крум Крумов

1. Лука 11:1-13 И когато Той се молеше на едно място, като престана, един от Неговите ученици Му рече: Господи, научи ни да се молим както и Иоан е научил своите ученици. А Той им каза: Когато се молите, думайте: Отче [наш, Който си на небесата], да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство, [да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята]; давай ни всеки ден ежедневния ни хляб; и прости греховете ни, защото и сами ние прощаваме на всеки наши длъжник; и не въвеждай ни в изкушение, [но избави ни от лукавия]. И каза им: Ако някой от вас има приятел и отиде при него посред нощ, и му рече: Приятелю, дай ми на заем три хляба, понеже един мой приятел дойде у дома от път, и нямам какво да сложа пред него; и ако той отвътре в отговор рече: Не ме безпокой; вратата е вече заключена, и децата ми са с мене на леглото; не мога да стана да ти дам; казвам ви, че даже ако не стане да му даде, защото му е приятел, то поради неговата настойчивост ще стане и ще му даде колкото му трябва. И аз ви казвам: Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори. И кой е оня баща между вас, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък? или ако му поиска риба, вместо риба, ще му даде змия? или ако поиска яйце, ще му даде скорпия? И тъй, ако вие, които сте зли знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на ония, които искат от Него!

Гръцката дума за ежедневен (еписиос) всъщност означава от друго измерение, от друг произход. Исус ясно ни казва, че хлябът се иска от бащата на дома, а той го получава от Небесния Баща. Хлябът е преобраз на благодатта. Църква, в която не се сервира тази жизненоважна духовна храна, е обречена да бъде сиропиталище. В едно сиропиталище може да има много забавления, програми и активности, но това не означава, че децата са хранени с Хляба на живота! Как можем да разберем дали хората са хранени с Хляба на живота? Много лесно - по тяхната идентичност. Ако идентичността на хората е основана върху Христос, т.е. знаят кои са в Христос и Кой е Христос в тях, и живеят според това знание - това означава, че на тях се сервира най-здравословната и стойностна храна в цялата Вселена и, че пасторът на тази църква е истински духовен баща, който върши това, което се очаква от него (Лука 12:42). Но ако идентичността на хората е основана върху бройката на хората, които посещават тази църква, или върху нейните програми, служения и активности, колкото и "интересни" и "важни" да са те, това означава, че тази църква не е духовен дом, а сиропиталище (просто религиозна организация и институция), а пасторът, който води тази църква прави всичко друго, но не и това, което се очаква от него (Лука 12:42), т.е. предполага се да бъде истински духовен баща, но всъщност, е фалшив духовен баща, който остава децата духовно гладни - свързва животите им не с Христос, а с религиозна институция.

2. Йоан 6:1-27 След това Исус отиде на отвъдната страна на галилейското, то ест, тивериадското езеро. И подир Него вървеше едно голямо множество; защото гледаха знаменията, които вършеше над болните. И Исус се изкачи на хълма, и там седеше с учениците Си. А приближаваше юдейският празник пасхата. Исус, като подигна очи и видя, че иде към Него народ, каза на Филипа: Отгде да купим хляб да ядат тия? (А това каза за да го изпита; защото Той си знаеше какво щеше да направи). Филип Му отговори: За двеста динария хляб не ще им стигне, за да вземе всеки по малко. Един от учениците Му, Андрей, брат на Симона Петра, Му каза: Тук има едно момченце, у което се намират пет ечемичени хляба и две риби; но какво са те за толкова хора. Исус рече: накарайте човеците да насядат. А на това място имаше много трева; и тъй, насядаха около пет хиляди мъже на брой. Исус, прочее, взе хлябовете и, като благодари, раздаде ги на седналите; така и от рибите колкото искаха. И като се наситиха, каза на учениците Си: Съберете останалите къшеи за да не се изгуби нищо. И тъй, от петте ечемичени хляба събраха, и напълниха дванадесет коша с къшеи, останали на тия, които бяха яли. Тогава човеците, като видяха знамението, което Той извърши, казаха: Наистина, Тоя е пророкът, Който щеше да дойде на света. И тъй, Исус като разбра, че ще дойдат да Го вземат на сила, за да Го направят цар, пак се оттегли сам на хълма. А когато се свечери, учениците Му слязоха на езерото, и влязоха в ладия и отиваха отвъд езерото в Капернаум. И беше се вече стъмнило а Исус не бе дошъл още при тях; и езерото се вълнуваше, понеже духаше силен вятър. И като бяха гребали около двадесет и пет или тридесет стадии, видяха Исуса, че ходи по езерото и се приближава към ладията; и уплашиха се. Но той им каза: Аз съм; не бойте се! Затова бяха готови да Го вземат в ладията; и веднага ладията се намери при сушата, към която отиваха. На другия ден, народът, който стоеше отвъд езерото, като бе видял, че там няма друга ладийка, освен едната, и че Исус не беше влязъл с учениците Си в ладийката, но че учениците Му бяха тръгнали сами, (обаче други ладийки бяха дошли от Тивериада близо до мястото гдето бяха яли хляба, след като Господ бе благодарил), и тъй, народът, като видя че няма там Исуса, нито учениците Му, те сами влязоха в ладийката и дойдоха в Капернаум и търсеха Исуса. И като Го намериха отвъд езерото, рекоха Му: Учителю, кога си дошъл тука? В отговор Исус им рече: Истина, истина ви казвам, търсите Ме, не защото видяхте знамения, а защото ядохте от хлябовете и се наситихте. Работете, не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде; защото Отец, Бог, Него е потвърдил с печата Си.

Храната, която не се разваля, а трае за вечен живот, е благодатта. Без тази храна нито един човек, който нарича себе си християнин, не може да живее успешен християнски живот. Благодатта и истината бяха субстанцията, с която Исус беше пълен (Йоан 1:14), когато дойде на тази Земя в човешки образ и тяло, но когато се възнесе на небето, Той не ги взе със Себе Си. Дванадесетте коша, пълни с къшеи разчупен хляб, са преобраз на дванадесетте апостоли, пълни с благодатта на Христос. В тази история Исус прави една нагледна демонстрация как възнамерява да храни Своята Църква - Хлябът на живота произхожда от Бог Отец, минава през ръцете на Исус, дистрибутира се чрез дванадесетте апостоли (които станаха духовни бащи), но се преумножава при неговото разчупване между хората!

3. Лука 24:13-32 *И, ето, в същия ден двама от тях отиваха в едно село на име Емаус, шестдесет стадиуми далеч от Ерусалим. И те се разговаряха помежду си за всичко онова що бе станало. И като се разговаряха и разискваха, сам Исус се приближи и вървеше с тях; но очите им се удържаха да Го не познаят. И рече им: Какви са тия думи, които разменяте помежду си, като пътувате? И те се спряха натъжени. И един от тях, на име Клеопа, в отговор Му рече: Само Ти ли си пришелец в Ерусалим и не знаеш станалото там тия дни? И рече им: Кое? А те му рекоха: Станалото с Исуса Назарянина, Който бе пророк, силен в дело и в слово пред Бога и пред всичките люде; и как нашите главни свещеници и началници Го предадоха да бъде осъден на смърт и Го разпнаха. А ние се надявахме, че Той е Онзи, Който ще избави Израеля. И освен всичко това, вече е трети ден откак стана това. При туй и някои жени измежду нас ни смаяха, които като отишли от зарана на гроба, и не намерили тялото Му, дойдоха и казаха, че видели и видение на ангели, които казали, че Той бил жив. И някои от ония, които бяха с нас, отидоха на гроба, и намериха тъй както рекоха жените; а Него не видели. И Той им рече: О несмислени и мудни по сърце да вярвате всичко, което са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в славата Си? И като почна от Моисея и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките писания. И приближиха селото, в което отиваха; Той се държеше, като че отива по-надалеч. Но те Го нудеха, казвайки: Остани с нас, защото е привечер, и денят вече е превалил. И Той влезе да остане с тях. И като седна с тях на трапезата, взе хляба и благослови, разчупи и даде им. И очите им се отвориха и Го познаха; а Той стана невидим за тях. И рекоха помежду си: Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше писанията?*

Когато Хлябът на живота бъде разчупен, тогава Христос се разкрива от Писанията. Това е разликата между една добра проповед, но лишена от благодат (дело на човешкия интелект и плътски ум), и животопроменящото послание! Първото храни твоя интелект, но резултатът от това, е че все повече и все повече се отдалечаваш от Бог, а второто прави сърцето ти да гори за Господа! Това не може да се имитира. Това може само да се преживее.

4. Д.А. 2:42 *И те постоянно бяха в поучението на апостолите, в общението, в преломяването на хляба и в молитвите.*

Разчупването на хляба беше част от културата на Ранната Църква. Спокойно можем да свържем това с практикуването на Господната трапеза. Но Господната трапеза по-скоро е един външен израз на това, което хората преживяваха духовно - те разчупваха Хляба на живота, който хляб хранеше техния вътрешен човек.

5. 1 Коринтяни 10:16,17 *Чашата, която биде благословена, и която ние благославяме, не е ли това да имаме общение в Христовата кръв? Хлябът, който пречупваме, не е ли да имаме общение в Христовото тяло? Тъй като ние, ако и да сме мнозина, сме един хляб, едно тяло, понеже всички в единия хляб участвуваме.*

Практикуването на Господната трапеза си има своето духовно значение. Целта на този акт е да ни напомни, че сме части един на друг (зависимостта, в

която сме поставени от Господа в Неговото тяло) и, че за нас е отредено да се храниме с Хляба на живота, като този хляб трябва да се мултиплицира вътре в нас и да ни направи да бъдем самите ние хляб, с който останалите в Тялото Христово да се хранят. Плътският ум не може да разбере това. За плътския ум това ще бъде просто един религиозен ритуал!

6. Д.А. 20:7 И в първия ден на седмицата, когато бяхме събрани за разчупването на хляба, Павел беседваше с тях понеже щеше да отпътува на сутринта; и продължи словото си до среднощ.

Колко далече е съвременната Църква от своя оригинален план! Днес хората се събират на църковни събрания за всичко друго, но не и за да разчупят хляба. Днес църковните програми, служения и активности са заели централното място, а това, което трябва да бъде на централно място, е избутано в периферията. Нужно ли е да повтарям, че това беше главното нещо, в което Исус обвини фарисеите (Матей 23:23, Лука 11:42), т.е. в промяна на приоритетите според техните човешки разбирания и бизнесинтереси? Но коя е главната причина Господната трапеза да е толкова пренебрегвана в днешните църкви? Невъзможността на хората да видят себе си като хляб за останалите и неспособността да разпознаят този хляб в братята и сестрите! Това означава, че гледат на братята и сестрите си не по дух, а по плът (2 Коринтяни 5:16) - ето защо има толкова много плътщина в църквите ; това означава и, че хората не са хранени с Хляба на живота, който единствено има силата и потенциала да превърне хората в хляб за останалите. Най-големият провал за пасторите днес е тяхната неспособност да възрастват хората - изкуствено задържат тяхното духовно развитие чрез посланията, които проповядват.

7. Римляни 15: 23, 24 Но сега, като няма вече място за моето работене по тия страни, и понеже от много години съм желал да дойда при вас, на отиването си в Испания ще дойда, защото се надявам да ви видя като минавам, и вие да ме изпратите за там, след като се наситя донякъде чрез общение с вас.

Ранната Църква беше истински хляб. Хората можеха да се хранят един-друг с този духовен хляб.

8. Матей 4: 1-4 Тогава Исус биде отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. И след като пости четиридесет дни и четиридесет ноци, най-после огладня. И тъй изкушителят дойде и Му рече: Ако си Божий Син заповядай тия камъни да станат хлябове. А Той в отговор каза: Писано е: "Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста."

Тук Исус прави съществена разлика между храната, която се разваля, и храната, която трае за вечен живот. Плътският човек тича след първото. Духовният човек тича след второто. В тази история Исус ни казва, че Хлябът на живота е словото- рема, което излиза от устата на Бога. Това слово има за цел да ни даде дирекция и интрукция, които от своя страна трябва да подравнят нашия живот със съвършената воля на Бога за нас! Това е истинското християнство. Всичко останало е игра на християнство, в една или друга форма. Сърцето на един истински християнин винаги копнее да угоди на Бога и да извърши Неговата воля. Ключът за разбирането на думите на Исус, обаче, е думата живее (зао - гр.), която

означава да дишаш сред живите, да се наслаждаваш на живота, да имаш достойно име, да си благословен, да си безграничен, начин на живот (като характер, ценностна система), да живееш в пълна сила, свежест и ефективност. Колко от християните днес живеят такъв живот? Това, че сме активни, не ни прави да сме ефективни. Ефективността в това, което Бог ти е възложил, носи трайно чувство на удовлетворение и наслада, независимо от това - за коя област от живота става въпрос. Това е истинското щастие. Единственият начин това да стане е чрез хляба от Небето.

9. 1 Петрово 2:4, 5 При Когото идвайки, като при жив камък, от човешките отхвърлен, а от Бога избран и скъпоценен, и вие, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, за да станете свето свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исуса Христа.

Дяволът се опита по плътски начин да разбере една голяма духовна истина, а именно - живите камъни трябва да станат хляб! Дяволът се препъна в тази истина. Наша отговорност, обаче, е ние да я разберем и да я заживеем!

10. Матей 13: 33 Друга притча им каза: Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докле кисна всичкото.

Квасът променя молекулите на тестото, поради тази причина процесът е необратим. Трите мери брашно съответстват на трите елемента на човешката личност - дух, душа и тяло. Квасът на Царството е субстанцията, която има силата и потенциала да промени човешката личност по подобие на Христос. Жената е преобраз на духовния баща (приготвянето на хляба е част от домакинската работа на жените по онова време - ето защо Исус употреби думата жена, вместо мъж), който има задачата да вкара в хората кваса на Царството (благодатта на Христос) чрез животопрменящото слово-рема на посланията, които проповядва. Благодатта и истината в тези послания трябва да формират характера и образа на Христос в хората. Всичко, различно от това, се нарича религия, без значение в какви песни, програми, активности и мероприятия е облечено!

* Текстът е набран от Янко Драгнев от аудио посланието "Църквата като хляб 1"